

Simul- taan

Man Het was enig
V.V. hij was erg tevreden – hij had heel de golf kunnen zien op het ogenblik dat de zon purper werd en zachtjes in de zee verdween.

Man Maar wat een idee om hier zo'n vreselijk beeld neer te zetten, heb je dat gezien?

V.V. Terwijl ze reden, sloot ze haar ogen en zette zich schrap en nog voelde ze elke brug, elke afgrond, de bochten en een leegte waartegen ze zich niet kon verzetten. Lager kon ze opnieuw regelmatig ademen.

Vrouw Ik had veel meer last van de hoogte dan in de bergen, 't is hier veel hoger, 't is vreselijk.

Man Gekke meid, 't is hier niet hoger dan 600 of 700 meter

Vrouw niks van, 't was nog erger dan een landing met een Boeing. Zijn we er bijna?

V.M. Aan de bar gedroeg ze zich als een zieke die niet kan wachten op zijn inspuiting. Ze bestelde iets zonder verder na te denken

Vrouw iets wat snel uitwerking heeft.

V.M. Men bracht haar een glas – ze dronk het ineens uit. 't Smaakte naar niks, ze voelde alleen maar de alcohol branden en de verwarring brokkelde af, de blokkering tussen haar en hem en de hele wereld. Ze beefde toen ze haar eerste sigaret die avond opstak. Boven in hun kamer beefde ze opnieuw toen hij haar in zijn armen sloot. Ze wilde niet, kon niet, ze was bang te zullen stikken of flauw te vallen – maar ze wilde uiteindelijk toch – 't was nog beter dat ze verstikt en uitgewist werd door hem en zo alles te vernietigen wat binnen in haar ongeneeslijk was – ze verzette zich, liet begaan, lag stil en gevoelloos languit, draaide zich zonder een woord te zeggen van hem weg en sliep meteen in.

V.V. Toen ze 's ochtens wakker werd, had hij zijn koffers al gepakt. Ze keken elkaar niet aan en ze liep lang na hem het paadje af dat naar de zee leidt. Hij was nergens te zien. Plots dook hij op aan het trapje. Hij gaf haar een grote zeester. Nog nooit had iemand haar een levende zeester getoond – laat staan gegeven. Ze glimlachte – tevreden en triest tegelijk – bewonderde het dier, wou het als herinnering meenemen maar gooide het toch met een bruske beweging terug in het water om het te laten leven.

Er restten hun nog twee uren. Ze lagen naast elkaar in de ligstoelen op het laagste terras, moe en verstild na het eten. Ze hadden eerst gedacht dat ze in de loop van deze dagen veel over zichzelf zouden vertellen en veel met elkaar zouden delen. 't Had niks opgeleverd. Ze vroeg zich af of hij ook aan een ander dacht en een heel leger gezichten en lichamen in zijn gedachten meesleepte, zoveel dingen die geknust waren, geknakt, de nek omgedraaid, uitgesproken en verzwegen dingen. Ze keek hem plots met een diep verlangen aan.

Vrouw Waar denk je aan nu op dit ogenblik? Vertel het me, ik wil het echt weten.

Man Oh, aan niks in het bijzonder.

V.V. Hij dacht aan de vis die hij niet had teruggezien. Hij kon het niet laten er voortdurend aan te denken.

Vrouw Zou je het erg vinden me alleen te laten tot op het ogenblik van ons vertrek? 't Is niks hoor. 't Valt me alleen wat moeilijk. Ik hoop maar dat je het me niet kwalijk neemt. Neem je onze spullen alvast mee?

V.V. Ze keerde terug naar de rotsen en ze was veel minder voorzichtig. Waar ze kon, sprong ze van de ene naar de andere rots. Ze liep op het randje van huilen maar de tranen zouden nooit komen. Ze werd almaar vranker, ze werd een echte waaghals. Ze sprong naar de zwarte rots die verderaf lag, ze viel bijna maar kon zich nog net in evenwicht houden.

Vrouw Het is mijn plicht, ik moet in leven blijven... Maar wat vertel ik daar, wat betekent dat, 't is helemaal geen plicht, ik moet niks, ik moet helemaal niks, ik mag, ik mag, ik mag leven.

V.V. In het kleedhokje hingen alleen nog haar hemd en haar jeans. Ze kleepte zich snel om en huppelde het pad naar het hotel op. Ze had adem genoeg en voelde zich zo licht als een pluimpje.

Vrouw Als ik me nu omdraai, dan zie ik de zee, niet helemaal natuurlijk, zelfs niet de hele kust of de hele golf. De zee is heerlijk om te zien en nu durf ik ook achterom kijken en naar de hoge prachtige heuvels, zelfs de rots van Maratea bekijk ik zonder problemen, ook de meest overhellende en steile rotsen
V.V. en daarboven zag ze iets, een kleine gestalte die je nauwelijks kon onderscheiden, de armen gespreid, niet aan een kruis genageld maar klaar om heerlijk te gaan vliegen, om hoog in de lucht te klimmen of te pletter te storten.

Dit luisterspel wordt door BRT3 uitgezonden op 3 november 1987 om 22.30 uur.

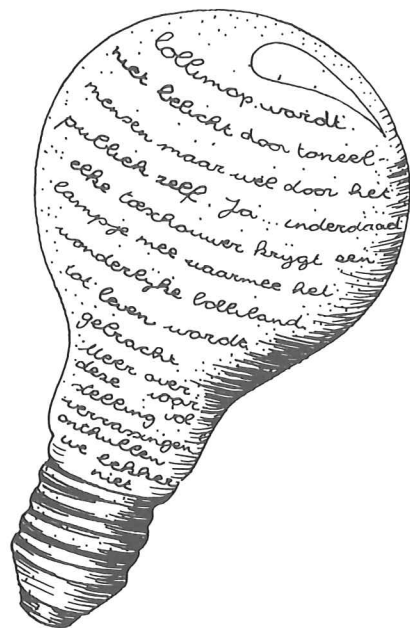

teater
spelende mens
seizoen 87-88

auteur dirk bohnen
regie joris v.d. eynde

lollimop

toneelstuk voor kinderen
van 5 tot 12 jaar

Avant-première:

Cultureel Centrum Heusden-Zolder
zaterdag 19 september om 10 u
(reservatie: (011) 53 33 15)

Première:

Cultureel Centrum Rix, Deurne
woensdag 23 september om 14 u 30
(reservatie: (03) 325 66 00)